Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:r 21—24. 51:a årg.

Högtidsnummer för Barnens dag.

Jesus välsignar barnen.

På Barnens dag.

På Barnens dag, som våra söndagsskolor fira den 27 maj, böra vi främst påminnas att Jesus är barnens bäste vän. Då Jesus vandrade här nere hade några föräldrar kommit till insikt därom, och därför förde de sina barn till honom för att han skulle välsigna dem. Detta misshagade lärjungarna, som menade att Herren skulle besväras därigenom och förhindras att göra något nyttigare. Men Herren tillrättavisade lärjungarna och bjöd barnen att samlas kring honom, emedan himmelriket hörde dem till. Och så välsignade han barnen, som blivit förda till honom.

Än i dag ha vi den outsägligt stora förmånen att få föra barnen och de unga till Jesus. Låtom oss ihågkomma detta på ett särskilt sätt på Barnens dag.

Från barnens värld.

Sextetten i och bredvid den stora korgen är trevlig, eller hur? Och du kan vara övertygad om att den kan musicera, även om det inte alltid ljuder så vackert och harmoniskt, när de låta höra sig. Men även om det inte alltid skulle vara så vackert, när de utföra sina nummer, så äro de likväl rara och värda att älskas och omhuldas.

De två, som göra sig i ordning att gå till vila, äro också tilldragande.

Samma är jämväl förhållandet med den skara, som tagit plats vid grinden. Se vilken glans och renhet och förväntan i blickarna, som de rikta på oss! Hjärtat blir riktigt varmt inför åsynen av dem, och vi kunna inte annat än bedja Gud välsigna och bevara dem. Ja, Herren hägne alla barn i Nordens land!

I ungdomstid.

Det är en känd sak, att de flesta av de män, som Gud brukat till stora ting för sitt rike, redan tidigt överlämnat sig åt Herren.

Ansgarius var blott 14 år gammal, då han bröt med världen och blev munk. Och han var endast några få år äldre, då han i drömmen såg en syn av himlens härlighet och hörde orden: "Gå, och kom åter till mig!" vilka blevo avgörande för hela hans senare liv.

En sextett.

Aftontoalett.

Luther hade ända från sin tidigare barndom och under hela sin ungdom mycket bekymmer för huru han "genom egen fromhet skulle kunna förvärva sig Guds nåd och ynnest."

Hans Nielsen Hauge var från sin tidigaste barndom uppfylld av evighetslängtan, men först i sitt tjugufemte år, då han en vårdag gick ute på marken och sjöng: "Jesus, din ljuva förening att smaka", upplevde han det stora genombrottet i sitt liv. Då kände han sig så "upplyftad till Gud", att han varken kunde förstå eller säga, vad det var, som försiggick inom honom, men från den dagen var han viss om frälsning.

William Booth var en gosse på endast tjorton år, då han i metodistkapellet i Nottingham böjde sina knän och bad om syndernas förlåtelse. Han erhöll genast visshet om barnaskap hos Gud och började omedelbart arbeta för andras omvändelse.

Rosenius var icke mer än femton år, då han en morgon tillfälligtvis kom att läsa i Erik Pontoppidans "Trosspegel" om att en människa kunde bekänna den sanna läran, ja, besegla den med sitt blod och ändå gå till helvetet. Förskräckt över dessa ord, upptog han på allvar den strid, som slutade med hans omvändelse.

P. Waldenström blev omvänd vid nitton års ålder. Han var då anställd som informator hos landshövding Sköldebrand i Kalmar. Av en gudfruktig moster hade P. W. före sin avresa dit fått en bibel. I den läste han och vart så dragen till Herren.

F. Fransson kom till avgörelse för Herren vid tjugo års ålder. Efter en sjukdom blev han mycket sökt av Herren, tills ett ord från Gud mötte honom och gav hjärtat frid. Strax började han söka vinna själar för Herren och fortsatte därmed nitiskt och frimodigt intill sin död.

Spurgeon var redan från sitt elfte år medveten om att han var "en eländig män-

Vid grinden.

niska utan hopp och tröst", och i omkring fem års tid bad han oavlåtligt utan att, som det syntes honom, få något svar. Då han var sexton år, beslöt han att gå i alla stadens kyrkor, den ena efter den andra, för att om möjligt på något sätt kunna komma till klarhet om huru man skulle bli frälst. Och då var Herrens stund kommen. I ett metodistkapell hörde han dessa ord: "Vänden eder till mig, så varden I frälsta, alla jordens ändar." Han följde uppmaningen och blev frälst.

Georg Williams hade nyligen fyllt sexton år, då han en dag, efter det han hört "ett stormfyllt vittnesbörd om Kristus", gick hem från kyrkan, föll på knä vid disken i den butik, där han var springpojke, och överlämnade sig åt Kristus, så att han för hela livet blev förvandlad från "en tanklös, svärjande ung sälle" till en man, brinnande i anden.

Robert Morrison var blott tolv år, då han, plågad av sin synd, genom "läsning, bekännelse och bön" kom till tron på sin Frälsare.

Livingstone var endast tolv år, då han med vaket öga insåg, att han behövde nåd, och tjugu år, då han genom den fria nådens hemlighet erfor en förändring "liksom en färgblind, som plötsligt ser färger".

Hudson Taylor var knappt femton år, då han efter en kort tid av anfäktelse i en liten traktat fann några ord, genom vilka han förstod, att han intet annat hade att göra än att falla ned på sina knän och taga emot frälsningen genom Jesus Kristus. *G. V.*

Sommar.

Sommaren har nu kommit till Norden. Efterlängtad såsom vanligt bjuder den på ljus och grönska, värme och fägring. Ja, den är så härlig, att våra ord inte förmå skildra allt vad den skänker. Ej underligt då att vi älska sommaren. Gärna vilja vi då få det mesta möjliga av vad den bjuder på, och därför söka vi oss "ut till landet, ut till fåglarna", ut till skären och sjöarne.

Stugan på stranden.

Därom påminnas vi av flera bilder i detta högtidsnummer av Söndagsskolklockan. Stugan på stranden, Dalabilden, aftonstämningen och skärgårdsbilden erinra oss alla om vad sommaren i Norden kan giva.

Två saker skola vi komma ihåg, då vi tänka på sommaren.

Ena saken är att vi böra tacka Gud för hans godhet, som på detta sätt förnyar naturen.

Den andra saken är att vi böra hjälpa dem, som ha det svårt och trångt, så att även de kunna få sommarglädje. Tänk t. ex. på barn i fattiga storstadshem! Hur trist och färglös blir inte sommaren, om de inte få komma till landet någon tid åtminstone.

Smultronplockaren.

En berättelse från de schweiziska alperna.

Av *A. M. Stead.*

Lisette gick med långsamma steg uppför den smala bergstigen, ledande Fåkon, geten, med ett tåg. Bredvid henne skuttade hennes lille bror, Pierre, som var fem år gammal. Han såg henne oroligt i ansiktet, och slutligen utbrast han: »Va' fattas dej, Lise? Du ser så ledsen ut på morronkvisten och har inte skrattat en enda gång åt Fåkons många roliga upptåg».

Lisette, som var åtta år gammal och ansåg sig nära på fullvuxen, svarade: »Jag är orolig för mamma, Pierre.»

Flickan var stor för sin ålder och hade långa, klädsamma hårflätor hängande utefter ryggen. Hon var iförd röd kjol och svart sammetsblus med vita ärmar. Båda barnen hade träskor, enligt landets sed. »Men mor är ju mycket bättre nu, eller hur?» frågade Pierre.

»Ja, visst är hon bättre, men doktorn säger, att hon måste vila sin fot ännu i två à tre veckor, och det grämer henne, att hon inte kan komma ner till strömmen och sköta om tvätten åt stora hotellet», och över det lilla vackra ansiktet lade sig åter ett oroligt drag.

»Jag önskar att jag kunde förtjäna en slant för att hjälpa henne», sade hon allvarligt och tittade ner åt byn, där den lilla i grönt inramade träkåken låg, där modern befann sig med sin så sorgligt skadade fot.

Barnens far, en timmerhuggare, var död sedan två år tillbaka, och änkan strävade och arbetade allt hon förmådde, för att kunna sammanhålla det lilla hemmet, som han i livstiden skattade så högt. Hon tog emot tvätt för det stora hotellet, som låg uppe på höjden, och allt hade gått bra för henne, ända till dess olyckshändelsen inträffade.

Sommarbild från Dalarna.

»Ser du, Lise», utropade hennes bror och pekade på den mot vägen sluttande vallen. »De första smultronen för året. Låt oss plocka dem», och därmed klamrade han sig upp på slänten, där läckerheterna lyste honom till mötes. Likt alla andra

barn kastade han sig över dem med stor begärlighet och stoppade dem i mun så fort han någonsin kunde, vart efter han plockade.

»Jag måste ha några med mig hem till mor», förklarade Lisette. »Hon tycker så mycket om smultron. I dag på morgonen rörde hon knappast sitt rundbröd och kaffet.» Därmed greps hon av en glänsande idé. »O, Pierre», ropade hon, »tänk om vi kunde plocka riktigt mycket bär och sen sälja dem till hotellet! Greta och Toni Dupont förtjänade på det sättet åtskilliga kronor förliden sommar, ha de sagt mig.»

»Om vi bara kunde», sade Pierre.

mer att stoppa och laga, och vår gamla granne Nanette ska komma in och se om mig.»

Barnen togo med sig en korg med rundbröd och getmjölksost till middag. Det tog dem en halv timmes tid att komma till det mest givande smultronstället. Detta var särdeles inbjudande, furuskog på ena sidan, strax nedanför blomstersmyckade ängsmarker och västerut de snötäckta bergen, sträckande hjässan upp mot den blånande skyn. Bin svärmade muntert omkring dem, och på avstånd förnams ljudet av dovt klingande koskällor.

I solnedgången.

»Men vi ska inte tala om det för mor», återtog Lisette. »De ska bli för henne en stor överraskning; så kom ihåg, du får inte tala om det, Pierre.»

Pierre lovade, och barnen skyndade sig vägen nedåt mot sitt hem.

Följande morgon begåvo de sig i väg, så snart Lisette skött om moderns sjuka fot, mjölkat Fåkon och städat undan i den lilla men för övrigt fläckfritt rena stugan.

»Ni behöva inte göra er någon brådska att komma åter», sade deras mor, då hon kysste dem till avsked. »Det är er fridag dag, och ehuru jag icke förmår ställa mig och tvätta, så har jag i stället så mycket

Det var ansträngande att uppehålla sig så länge i solgasset, och Pierre tröttnade snart, men Lisette unnade sig ingen vila, ehuru ryggen värkte betänkligt, ty det krävdes tid att plocka så små bär. Men när korgen var till hälften fylld, höll Lisette upp och i furuskogens svalka slogo de sig ner och åto.

Osten och rundbröden tillsammans med smultronen utgjorde en delikat måltid, nedsköljd med friskt vatten från den tätt invid skogen framflytande bäcken.

Det tog en avsevärd tid att fylla korgen, men till sist lyckades det, och de styrde sina steg till »Hotell Alexandra». Just som

de kommo till porten, kom en äldre man i sällskap med en förtjusande nittonårig dam ut.

»Ack, lilla pappa!» utropade hon som hon fick se de båda barnen, »vilka små älsklingar. Just de motiv Jag önskade mig för min duk. Jag undrar, om de skulle vilja sitta modell åt mig? Flickan bär de där älskliga färgerna.»

»Kära du, fråga dem», sade fadern, som var amerikan. »Jag fruktar, att jag icke kan uttrycka mig på flytande franska.»

lilla pappa tycker lika mycket om dem som jag. Vad kosta de?»

Lisette rodnade och svarade blygsamt: »Tycker fröken att 75 öre är för mycket?»

»75 öre! Prat! Alldeles för litet. Det tar lång tid att plocka så pass mycket. Var snäll och ge henne 1: 50, pappa, jag har inte min börs med mig.»

Herrn räckte Lisette tre 50-öringar och klappade den lilla blomstrande Pierre på kinderna.

I skärgården.

»God dag», hälsade den unga damen, »får jag lov att fråga, vad det är ni ha i korgen?»

»Smultron, fröken», svarade Lisette högligt.

»Jag helt enkelt avgudar smultron. Har ni plockat dessa? Äro de till salu?»

»De äro de visst de, fröken», svarade Lisette, »vi skulle så gärna vilja sälja dem, och vi ämna gå till hotellet för att höra, om frun där skulle vilja köpa dem.»

»Bra, nu köper jag dem i stället. Min

»Ni måste komma till oss med mera bär i morgon», sade den unga damen. Så fortsatte hon och utfrågade Lisette om hennes hem och om modern och förklarade, att hon skulle vilja teckna av Lisette och Pierre, om modern tillåte det. Hon skulle betala henne för sittningarna.

»Det tror jag säkert mamma tillåter», sade Lisette. »Det behöver inte fröken fråga henne om. Slantarna skulle bli för henne en välförtjänt överraskning, och då behövde hon kanske inte sälja klockan, som vår

Utsikt från skansen Kronan i Göteborg.

älskade far snidade. Den är henne så kär, men när herr Dubois bjöd femtio kronor för den, tyckte hon nästan, att hon hade bort låta den gå.»

Med smultonplockningen och sittningarna för den trevliga amerikanska damen voro barnen de följande veckorna strängt upptagna. Lisette hade stort besvär med att avhålla Pierre från att yppa hemligheten för modern. Mången gång nästan gjorde han det i alla fall, och modern kunde icke annat än med undran iakttaga hur intresserad han var. »Jag hoppas att den rara pojken icke måtte gå och dras med någon sjukdom», yttrade hon med ängslan till Lisette.

Men omsider dagades en morgon, när barnen, mycket stolta och belåtna, överlämnade femtio kronor åt modern, vilka de själva förtjänat.

På det högsta överraskad, kysste den hjärtegoda modern dem om och om igen, och både Lisette och Pierre kände sig rikligen ersatta för all ryggvärk, de fått känna på, under det de i alpregionernas solgass gingo och plockade smultron.

Göteborg.

Det är staden, som alla människor tala om i dessa dagar. "Från den aktuella staden" är en stående rubrik i många tidningar. Att skriva något läsbart om den staden just nu är inte så lätt. Uppsvensken överraskas vid sitt första Göteborgsbesök av den kontinentala stämning, som vilar över den stora hamnstaden. Det är också vårt lands livligaste handelsstad. De stora hamnanläggnningarna, de breda huvudgatorna, planteringarna och det myckna vattnet med de många fartygen allt ter sig särskilt i vårsolens glans — såsom just nu — synnerligen livligt och festligt.

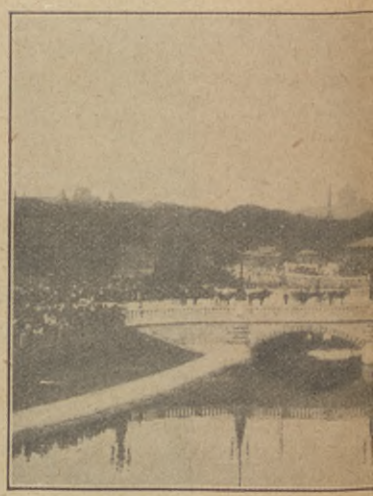

Kungsbro

I Göteborg ha vi flera goda och livliga metodistförsamlingar med stora och präktiga söndagsskolor och juniorföreningar.

Här presenteras några bilder från utställningsstaden. Som du ser, är det en välbyggd stad.

Om utställningen, som hålles för att fira trehundraårsminnet av stadens grundläggning, har du läst i de allmänna tidningarna. Allmänt är man ense om att den är ovanligt lyckad och att Göteborg därigenom avlagt ett kraftprov, som visar att Sveriges andra stad står högt och att dess invånare både vilja och kunna utföra något storartat.

Vasaplatsen i Göteborg.

Ett välbehagligt offer.

En liten flicka, som följt sin mamma till missionshuset, lyssnade med uppmärksamhet till predikantens ord. Han talade om alla de välgärningar, Gud gång efter annan bevisar oss, varefter han enträget och hjärtligt uppmanade åhörarne att tacka och prisa en så god Gud. — Sedan de kommit hem, satt Eva mycket stilla osh tankfull. Men då hon bett sin sedvanliga aftonbön, tillfogade hon med eftertryck: "Tack, gode Gud, för allt vad du givit mig. Jag ville så gärna ge dig något igen. Men du vill icke ha mina leksaker, icke min docka, icke några av mina andra småsaker, alldenstund du är Gud och har allting. Men vill du ha en liten fattig flicka, så ta emot mig, jag ger mig själv till dig. Amen".

Herren tog med välbehag emot denna gåva och har använt den vid utbredandet av sitt rike. Ty den lilla flicken, som bad på detta sätt, har nu under flera år verkat som missionär i Indien.

i Göteborg.

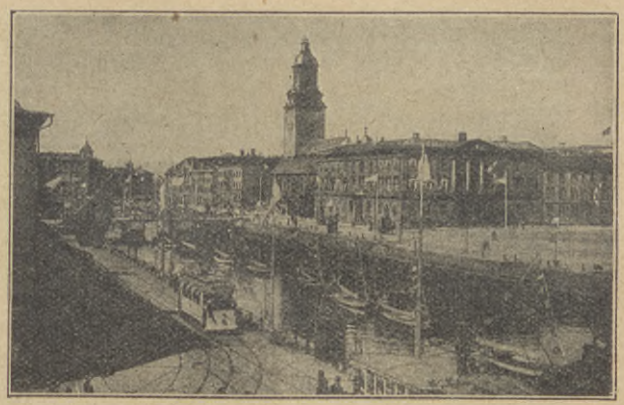

Norra hamnkanalen i Göteborg.

Och storebror, som läsa kan,
i skolan träget går,
och far han sköter torpet, han,
och mor, hon spinner blår,
men katten — han gör vad han vill,
och jag och lillan hjälpa till.

När vintern kommer kall och grå,
det gör oss ingenting.
Vi ha så lugnt i stugan då
med skogen runt omkring.
Och sommar blir det nog en gång
med blommor, bär och fågelsång.

Och när jag vuxit stor en dag,
och mor blir trött att gå,
då ska jag sköta hemmet jag,
det kan du lita på.
Vi stanna kvar hos far och mor,
båd jag och Rulta-lill och bror.

Ty skönt det är, vårt lilla hem,
som Gud åt oss har gett,
och gladare än alla dem
jag här i skogen sett.
Och snälla ä' båd far och mor
och lillan med och store bror.

ALFRED SMEDBERG.

•••○○•••

Torpflickans visa.

Det står en koja, låg och grå,
i torparhemmets ring
med torv till tak och rutor små
och skogen runt omkring.
Och där bor jag med far och mor
och Rulta-lill och stora bror.

Och stugan, vet du, far har byggt
av plank och timmerträd,
och allting har han gjort så snyggt
och byggt en laggål med;
för torpet ä' så bra, så bra —
säj, vill du veta, vad vi ha?

Jo, litet åker, mark och äng
med buskar här och där,
i täppan liten blomstersäng,
syrén och stickelbär,
i hagen ko, i stian gris,
och höns i bur och katt t spis.

Södra hamnkanalen i Göteborg.

Johannes döparen.

En mäktig personlighet möter oss i övergångsskedet mellan det gamla och det nya förbundets tid. Det är Johannes döparen, den märklige ökenpredikanten, vars förkunnelse trängde till allt folket i det judiska landet och kom detta att samlas i väldiga skaror kring honom, där han predikade i Juda öken.

Det allra största i Johannes döparens budskap var att han visade till Kristus. Han var ju också Kristi förelöpare, som skulle bebåda hans framträdande och liksom bana väg för honom. Inför åsynen av Kristus fick han även nåd att uppenbara det väsentliga i hans uppdrag, vilket skedde med orden: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!"

Unga och gamla lyssnade till Johannes' predikan, och för många blev den avgörande för hela livet. Till dessa hörde några av dem, som sedan blevo Kristi apostlar.

Bilden på sidan 90 återgiver den mäktiga grupp, som en framstående konstnär skapat och genom vilken han vill visa oss Johannes döparen omgiven av lyssnande åhörare.

Brödbakning i Palestina.

En bild från Palestina.

Förhållandena i Österlandet äro i många avseenden de samma i dag som för århundraden och årtusenden sedan. Såsom man till exempel för långliga tider sedan bakade bröd där, så går man tillväga ännu i dag. Bilden här ovan är en påminnelse därom.

En kallelse.

Från herdegosse till konung ha inte många gått. Detta var dock förhållandet med David av Betlehem.

Redan som yngling fick han genom Samuel mottaga Guds kallelse att bliva konung över Israels folk; kallelsen förnyades, och efter åtskilliga års förlopp var han härskare över hela landet, som under hans ledning gick in i en storhetstid.

David var både som herdegosse, yngling och konung en man efter Guds sinne. Han var trogen i sin kallelse både då han som gosse vaktade sin faders får och då han som konung ledde Guds egendomsfolks öden.

Var trogen i allt vad du gör, antingen det är större eller mindre saker du skall sköta.

Bilden visar oss David, då bud sändes att han skall komma hem, emedan Samuel kallat honom. (Se 1 Sam. 16!)

I Herdens famn.

Bibeln är rik på berättelser och ord om Österlandets herdeliv. Detta visar att herdens kall var där ett av de mest vanliga och viktiga.

Men bibeln har dock ett annat och högre syfte med sina framställningar om herdelivet, nämligen att visa till honom som är den gode Herden, vår Herre Jesus.

Ingen är såsom Jesus. Ingen har en sådan kärlek, sådant tålamod, sådan uthållighet och omsorg som han.

Lycklig därför den som står under hans ledning samt skötes och vårdas av honom.

Ett par sommarminnen.

Två av bilderna i detta nummer erinra särskilt om förra årets sommar.

Sålunda påminner den ena bilden om Trefaldighetsförsamlingens i Stockholm barnkoloni. Denna var förlagd till Edeby på Väddö. Läget är vackert och förhållandena i övrigt särdeles lämpliga för en barnkoloni. Närmare trettio barn, de flesta gossar, voro med på kolonien förra året. Föreståndarinna var Syster Gulli. Med glädje och tacksamhet minnas gossarna och flickorna sommarvistelsen Edeby.

Glädje och tacksamhet besjäla också dem, som hade förmånen att få deltaga i den resa som Trefaldighets juniorförening anordnade förra sommaren till Köpenhamn. I den deltogo tjugotvå flickor och gossar, alla så när som på två tillhörande Trefaldighets eller Djursholms juniorföreningar. Färden gick över Malmö till Köpenhamn och därifrån till Hälsingborg och Göteborg samt sedan hem. I Köpenhamn vistades de unga i mer än sex dagar samt voro biskop Bast gäster. Han och många andra visade dem den allra största vänlighet och gästfrihet.

Bilden är tagen, då de unga voro på besök hos biskopen i hans hem i Birkeröd.

Trefaldighetsförsamlingens i Stockholm barnkoloni sommaren 1922.

Lilla Mannes bön.

Hans älsklingsplats var den äng, som låg ovanför hans fars trädgård. Där satt han hela timmar i sänder och sysselsatte sig på sitt sätt.

Det vill säga, han gjorde ingenting, absolut ingenting.

Så påstod åtminstone hans far, ryttmästare von Blichen.

Hans syster Ruths guvernant och hans kamrater voro av samma åsikt.

Manne, som ej deltog i dessas bullrande lekar och slagsmål, ansågs av dem för en »sömntuta» och för en »feg bengel».

Hans far tillämpade också dessa epitet på honom och kände sig ofta harmset stämd mot honom för att han ej var av samma skrot och korn som hans bror den lille femårige Helmuth. Denne var, brukade ryttmästaren säga, en äkta Blichen, ett verkligt soldatämne.

Fröken Weber, Ruths lärarinna, hade länge försökt att göra Manne till en yr, glad pojke, som hade samma intressen som andra nioåriga pojkar, men då det ej lyckades henne, lät hon honom till sist roa sig på sitt vis, det vill säga, sitta på ängen och göra ingenting.

Men Manne var ej overksam, fast det såg

så ut. Och hade de båda hundarne, som voro hans trogna följeslagare, kunnat tala, så skulle de också kunnat intyga detta.

Han satt på gräset med ryggen stödd mot det gamla staket, som omgav ängen, blickade på blommorna och — predikade med halvhög stämma.

Om blommorna kunnat lyssna, så skulle de fått höra inte endast predikningar utan också skildringar från hans hem och skolan.

Slutet på hans föredrag hölls alltid i samma stil som slutbönen under gudstjänsterna, vilka han troget brukade bevista, och lydde så här:

»Och så bedja vi dig då, käre Herre Gud, att du ville i ditt nådiga beskydd taga den kära pappa, Ruth, Helmuth, fröken Weber och hela vårt hus, att du ville låta pappa hålla en liten smula av mig samt att du gör mig rätt stark och mild, så att jag kan slåss duktigt med andra pojkar. Amen!»

När han uttalat sitt »amen», brukade han med drömmande blick följa än ett par skalbaggar, som kämpade med varandra, och än hundarne, som jagade efter någon katt eller sparv, som de blivit uppretade på. Och då suckade han djupt. Allt och alla kämpade ju mot vartannat och varandra. Och han älskade så högt frid och lugn och en liten stilla solig plats, där man ej hörde något annat än insekternas fina surrande och där det rådde frid, frid!

Hans far hade nog fullkomligt rätt i att han ej var någon Blichen. Han bråddes själva verket på sin stilla, milda, älskliga mor, vilken dött kort efter det hans bror kommit till världen.

Ingen anade, huru djupt den lille gossen led av, att han ej kunde vara så där yr, glad och oförvägen som både hans bror och syster voro. Han förstod mycket väl, att det var på grund av att han var så olik dem, som hans far, vilken han i tysthet riktigt tillbad, aldrig hade några ömma ord för honom eller smekte honom som han gjorde med dem.

Hur innerligt önskade han ej, att fadern också en gång skulle smeka honom och med stolthet och förtjusning, liksom han brukade göra med Helmuth, kalla honom för sin »duktige, präktige gosse». Om han blott ändå en gång komme i tillfälle att visa sig riktigt modig! Han var i själva verket alls icke feg; det bjöd honom blott emot att »slåss» i onödan eller att utföra halsbrytande vågstycken.

Svenska juniorer hos biskop Bast i Birkeröd.

En dag skulle han dock komma i tillfälle att visa, att han icke var feg. Han hörde Ruth föreslå Helmuth, att de skulle gå ned till sjöstranden och bryta palmkvistar. Fröken har sagt, att vi inte få gå dit ensamma, men hon märker nog inte om vi gå, ty hon sover nu middag. Låt oss gå tyst, så att Manne inte hör det.

— Jag skall gå med er, så behöver ni inte vara ängsliga, sade Manne helt lugnt, då han hörde även dessa ord.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

— Du! Vad skulle du gå med för? Vi behöva inte dig med oss, var det svar han fick.

— Där är alltid så många stygga gatpojkar nere vid sjön, sade han, dock i samma lugna ton som förut. Därför är det bäst att jag går med, så att jag kan freda er för dem.

De trodde honom visst inte om att kunna göra detta, trodde inte heller att hans hjälp behövdes, men läto honom följa med.

— Ah, så många palmer det är på den här pilbusken, ropade lilla Ruth i förtjust ton, då de väl kommit ned till sjöstranden. Här kunna vi få många, många.

Och så tog hon fram en pennkniv, hon haft med sig för att skära av en kvist.

Men nu rusade en storväxt 12-årig gatpojke fram till henne — en hel mängd gatpojkar hade samlats där nere för att leka och kasta småsten i vatten — högg tag i hennes hårfläta och ropade i förbittrad ton:

— Du låter bli det där, ditt lilla högfärdiga stycke, eljest ska' du få med mig att göra. Det ä' vi, som plocka palmer här och inte du.

Då Ruth helt käckt svarade:

— Det är inte ditt träd, du kan inte hindra mej från att ta' så många palmer jag vill, så började han rycka så hårt i hennes hårfläta och arm, att hon började skrika högt av smärta.

I ett nu hade den lille spenslige Manne rusat på hennes vedersakare. Hans vanligtvis så drömmande ögon gnistrade därvid av vrede, och han bet hårt ihop tänderna. Han bearbetade honom med knytnävarna, allt under det han ropade till Ruth och Helmuth, att de genast skulle springa hem.

De skyndade därifrån, då de sågo att de andra gatpojkarne också gjorde min av att kasta sig över honom, men de skyndade ej hem utan bort för att hämta hjälp.

Den tappre lille Manne släppte ej sin motståndare ens när minst tio knytnävar riktades mot honom. Men han blev snart övermannad.

Och nu ropade en av de vilda pojkarne:

— I sjön med honom! Kasta honom i sjön!

Och detta förslag antogs med acklamation.

Han försökte av alla krafter sätta sig till motvärn, men det var förgäves.

Just som de slungade honom i sjön, kom hans far i sporrsträck ridande ned till stranden. Ruth och Helmuth hade sett honom på avstånd och med höga rop dragit hans uppmärksamhet till sig. I flygande hast hade de delgivit honom, då han hunnit fram till dem, den fara i vilken Manne svävade, och detta hade kommit honom att galoppera ned till sjöstranden.

Han sprang ögonblickligen av hästen, hoppade i sjön, fick tag i Manne och bar honom upp på stranden och galopperade bort med honom.

Ruth och Helmuth voro mycket nedslagna, då de, när de kommo hem, funno att Manne måst bäddas ned i sin säng, och att han hade häftiga frossbrytningar — de visste ju med sig, att de egentligen voro skuld till allt.

De berättade uppriktigt för fadern, hur allt tillgått, och hur tapper Manne varit.

Hans hjärta svällde därvid av både stolthet och smärta. Han hade alltså gjort sin äldste son orätt; denne var ej en feg kruka utan ägde mod i bröstet.

Det kalla badet ådrog Manne en svår lunginflammation. Han yrade därunder ständigt.

Hans feberfantasier gåvo hans far den första inblicken i hans själ. Tårar strömmade ur ryttmästarens ögon, när han hörde honom gång på gång i yrseln upprepa den lilla slutbönen i de predikningar han hållit för sig själv, och han ropade då i ömmaste ton:

— Min stackars lille gosse: Jag har dig ju så kär, så kär.

Det tycktes nästan, som om Manne uppfattat hans ord, ty det gled vid dessa tillfällen ett uttryck av obeskrivlig glädje över hans lilla bleka ansikte.

På den nionde dagen dog Manne lugnt och stilla med sin lilla avtärda hand sluten i sin fars, men utan klart medvetande.

Kanske hade han dock under sin sjukdom känt de smekningar, som i så rikt mått kommit honom till del från hans fars sida, och efter vilka han under sitt korta liv så ödmjukt längtat.

Alla, som sågo honom, då han låg i sin lilla kista, sade nämligen att de aldrig förr sett någon död ha ett så lyckligt uttryck på sitt ansikte.

Bl. Kur.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1923